

Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře.

Při Kristově smrti se roztrhla opona v chrámu, která oddělovala Nejsvětější od lidstva. Tento děj je považován za symbol toho, že obětí smrti Spasitele skončilo ve stejném okamžiku oddělení mezi lidstvem a Božstvím, a bylo tedy vytvořeno bezprostřední spojení.

Tento výklad je však **falešný**. Ukřižováním lidé odmítli Syna Božího jako očekávaného Mesiáše, čímž se oddělení stalo **větším!** Opona se roztrhla, protože Nejsvětější pak již více nebylo zapotřebí. Bylo otevřeno pohledům a nečistým proudům, protože, symbolicky vyjádřeno, Božství po tomto činu již více nevzkročilo na zemi, čímž se Nejsvětější stalo zbytečným. Tedy právě opak dosavadních výkladů, ve kterých se opět jako tak často ukazuje jen velká povýšenost lidských duchů.

Smrt na kříži nebyla také **nutnou** obětí, nýbrž vraždou, vyloženým zločinem. Každý jiný výklad je zkreslením, které má platit jako omluva nebo vzniklo z nevědomosti. Kristus vůbec nepřišel na zemi v úmyslu se nechat ukřižovat. **V tom také spása nespočívá!** Nýbrž byl ukřižován jako obtížný nositel Pravdy kvůli svému učení.

Jeho smrt na kříži nemohla a neměla přinést vykoupení, nýbrž **Pravda**, kterou lidstvu dával **ve svých slovech!**

Pravda však byla tehdejším náboženským a chrámovým

vůdcům nepohodlná a pohoršovala je, protože silně otrásala jejich vlivem. **Přesně tak, jak by tomu na tak mnohých místech bylo opět i dnes.** V tom se lidstvo nezměnilo. Tehdejší vůdci se sice opírali tak jako i ti dnešní o staré, dobré tradice, avšak ty se staly vlivem těch, co je prováděli a vykládali, jen strnulou, prázdnou formou, aniž by byly v sobě ještě živé. Stejný obraz, jak se dnes často znovu ukazuje.

Kdo však chtěl přinést do dosavadního slova tento nutný život, přinesl tím samozřejmě **převrat** v provádění a vykládání, ne do slova samotného. Osvobozoval národ od ponižující strnulosti a prázdnoty, zachraňoval ho z toho, a to bylo zcela přirozeně velkým pohoršením pro ty, kteří mohli brzy poznat, jak tím bylo energicky zasaženo do otěží jejich falešného vedení.

Proto museli podezřívát a pronásledovat nositele Pravdy a osvoboditele od břemene mylných výkladů. Když se navzdory vši námaze nepodařilo jej zesměšnit, snažili se ho prohlásit nevěrohodným. Musela k tomu posloužit „pozemská minulost“ jako syna tesaře, aby ho označili jako „neučeného, a proto nezpůsobilého k výkladům“! Jako „laika“. Přesně jako je tomu i dnes u každého, kdo se příliš dotkne strnulých dogmat, která všechno svobodné, živé a usilující vzhůru již v zárodku tísní. Na jeho výklady samotné z opatrné chytrosti nikdo z odpůrců nepřistoupil, protože zcela správně cítili, že by při čistě **věcné** odpovědi museli podlehnout. Tak zůstali u zlovolného osočování pomocí svých úplatných nástrojů, až se nakonec nezalekli při pro ně příznivém okamžiku ho veřejně a lživě obvinít a přivést na kříž, aby se spolu s ním zbavili nebezpečí pro svou moc a vážnost.

Tato násilná, tehdy u Římanů obvyklá smrt nebyla jako taková vykopením a také je nepřinesla. **Nevykoupila žádnou vinu**

lidstva, od něho ho neosvobodila, nýbrž **lidstvo** jen ještě více **zatížila** jako **vražda v nejnižším smyslu!**

Jestliže se z toho až dodnes tu a tam rozvinul kult, který v této vraždě vidí nutnou hlavní součást vykupitelského díla Syna Božího, tak je tím člověk přímo odváděn od toho nejcennějšího, co je jediné schopné přinést spásu. Odvrací ho to od **vlastního** úkolu Spasitele, od toho, co učinilo jeho příchod z Božství k zemi nutným. Tím však nebylo to, aby podstoupil smrt na kříži, **nýbrž aby v chaosu**, který strhával lidské duchy do **dogmatické strnulosti a prázdnoty, hlásal Pravdu!** Aby vyličil věci mezi Bohem, stvořením a lidmi tak, jak skutečně jsou. Tím muselo všechno to, co omezení lidští duchové o tom vymudrovali a co zakrývalo skutečnost, samo od sebe bezmocně odpadnout. Teprve pak mohl člověk jasně před sebou vidět cestu, která ho vede vzhůru.

Jen v přinesení této Pravdy a s tím spojeným osvobozením z omylů **pouze a jediné spočívá vykoupení!**

Je to vykoupení od zakaleného nazírání slepé víry. Slovo „slepý“ označuje přece dostatečně falešný stav.

Poslední večeře před jeho smrtí byla hostinou na rozloučenou. Jestliže Kristus řekl: „Vezměte, jezte, to je mé tělo. Pijte z toho všichni, to je má krev Nového Zákona, která prolita bude pro mnohé k odpuštění hříchů“, tak tím prohlásil, že je odhodlán na sebe vzít dokonce i tuto smrt na kříži, jen aby měl příležitost přinést zbloudilému lidstvu ve svých vysvětleních Pravdu, která jako jediná ukazuje cestu k odpuštění hříchů.

Řekl také výslovně: „k odpuštění pro **mnohé**“, a ne snad „k

odpuštění pro **všechny**“! Tedy jen pro ty, kteří si jeho vysvětlení vezmou k srdci a vytěží z nich živý užitek.

Jeho tělo zničené smrtí na kříži a jeho prolitá krev mají přispět k tomu, aby se poznala nutnost a vážnost vysvětlení jím přinesených. Výlučně tato naléhavost má být **opakováním** poslední večeře a při poslední večeři zdůrazněná!

Že se sám Syn Boží nezalekl před takovýmto nepřátelstvím lidstva, jehož **pravděpodobnost** byla poznána předem ještě před jeho příchodem ¹⁾, mělo obzvlášť poukázat na zoufalou situaci lidských duchů, kteří mohli být zadrženi od zániku pouze chopením se záchranného lana nezastřené Pravdy.

Poukaz Syna Božího při poslední večeři na svou smrt na kříži byl pouze posledním a zřetelným zdůrazněním naléhavé nutnosti jeho učení, které přišel přinést!

Při přijímání poslední večeře si má každý člověk neustále znovu uvědomovat, že sám Syn Boží se nebál smrti na kříži, kterou od lidstva předpokládal, a obětoval tělo i krev proto, aby umožnil lidstvu přijetí vyličených skutečných událostí ve vesmíru, jejichž účinky, které nesou Boží vůli, zřetelně ukazují neposunutelné zákony stvoření! Tímto poznáním hrozivé vážnosti, která vyzdvihuje palčivou nutnost poselství k vysvobození, má v lidech povstat vždy opět nová síla, nový popud **skutečně žít** podle jasného učení Krista, tedy aby ho nejen správně pochopili, nýbrž aby také ve všem podle něj jednali. **Tím** jim budou pak také odpuštěny jejich hříchy a budou vykoupeni! Nijak jinak. Také ne bezprostředně. Avšak najdou je bezpodmínečně na cestě, kterou Kristus ukazuje ve svém poselství.

Z tohoto důvodu má večeře Páně vždy opět nově oživovat tento děj, aby nezeslábla jediné zachraňující horlivost k naplnění za tak velké oběti přineseného učení; neboť začínající lhostejností nebo jen vnějšími formami ztrácí člověk toto záchranné lano a klesá zpět do náruče omylů a zkázy.

Je to velká chyba, když lidé věří, že odpuštění jejich vin je zaručeno skrze smrt na kříži. Tato myšlenka s sebou nese strašlivou škodu, že všichni ti, kteří tomu takto věří, jsou tím **zdržováni** od pravé cesty k vykoupení, která spočívá **pouze a jediné** v tom, že se **žije podle Slova** Spasitele a podle vysvětlení, která jako vědoucí a všepřehlízející podal. A tato vysvětlení ukazují v praktických obrazech nutné zachovávání a dodržování Boží vůle spočívající v zákonech stvoření, jakož i důsledky jejich zachovávání a porušování.

Jeho vykupitelské dílo bylo v přinesení těchto vysvětlení, která musela ukazovat chyby a škody ve vykonávání náboženství, protože v sobě nesla Pravdu, a tím vnášela Světlo do rostoucího zatemnění lidských duchů. Nespočívalo tedy ve smrti na kříži, stejně tak jako poslední večeře nebo posvěcená hostie nemůže poskytnout odpuštění hříchů. Tato myšlenka je proti každému Božímu zákonu! Tím odpadá také moc člověka k odpouštění hříchů. Člověk má jen právo a také moc odpustit to, co jemu samotnému učinil někdo druhý, a také pouze tehdy, když k tomu neovlivněně naléhá jeho srdce.

Ten, kdo vážně přemýšlí, pozná také Pravdu a tím i pravou cestu! Avšak ti, co jsou líní myslet a pohodlní, kteří neudržují od Stvořitele danou lampu, tedy schopnost zkoumání a prosvěcování, stejně jako pošetilé panny v podobenství s veškerou obezřetností a úsilím trvale v pořádku a připravenou,

mohou snadno zmeškat hodinu, když k nim přijde „Slovo Pravdy“. Protože se nechali uspat v mdlé pohodlnosti a slepé víře, tak nebudou schopni následkem své lenosti poznat nositele Pravdy neboli ženicha. Musí pak zůstat zpět, když ti, co jsou bdělí, budou vcházet do říše radosti.

1)

Přednáška: [48. Světové dění.](#)